

S o p h i e M c K e n z i e

1
W
A
N
D
O
C
E
S
S

'Ik verslind de boeken
van Sophie McKenzie'
– lezer op Goodreads

JEUGDTHRILLER

S o p h i e M c K e n z i e

1
S
E
C
O
N
D
E

UITGEVERIJ
De Fontein
JEUGD

Van Sophie McKenzie verschenen bij De Fontein:

Vermist

Zusje vermist

Meisje vermist

Geloof me

Londen, de nabije toekomst

Nat

Ik wierp een blik op mijn telefoon. Het was bijna drie uur 's middags.

Om drie uur zou de bom afgaan.

Mijn hart bonkte tegen mijn ribben, terwijl ik door de straat rende. Ik móést Lucas vinden. De markt in Canal Street. Dat had in het appje gestaan. Daar zou Lucas zijn. Mijn longen brandden en hijgend ademde ik de koude lucht in. Ik ging harder lopen, baande mezelf een weg door de menigte.

Het was een drukte van jewelste in de markthal. De meeste mensen waren op weg naar de voedselkraam van de Future Party. Sinds de economische krimp vorig jaar echt had doorgezet, was de werkloosheid snel gestegen. Mensen die vroeger nooit hun hand zouden ophouden, stonden in de rij voor een gratis voedselpakket. Pakketten die werden verstrekt door de enige politieke partij in het land die de nood aan het hart leek te gaan.

Ik stoof langs de rij. De meeste mensen staarden naar de grond terwijl ze verder schuifelden, om maar niemand aan te hoeven kijken.

Geen Lucas.

Ik bleef rennen. Die bom zou hier vast niet liggen. Waarom zou iemand mensen willen opblazen die zo arm zijn

dat ze in de rij moeten staan om aan eten te komen? Bij de volgende paar kraampjes werd etnische kleding verkocht, een mengelmoes van Afrikaans bedrukte stoffen en Thaise zijde. Ik sloeg de hoek om, langs het deel van de markt met babyspullen. Nee. Onmogelijk. Hier zou Lucas niet zijn, en de bom ook niet. Niet bij baby's in de buurt, absoluut niet.

Zwaar ademend rende ik verder, langs de grote klok. Het was al vier minuten voor drie. Bijna tijd. Ik keek op. Boven was een verdieping met goedkope toiletartikelen en schoonmaakspullen. Zou ik daarnaartoe gaan of eerst de begane grond verder afzoeken?

Op dat moment kwam een beveiliging voorbijlopen. Ik staarde naar de radio aan zijn riem. Omdat ik zo druk bezig was geweest met het vinden van Lucas, had ik niet lang stilgestaan bij al die anderen op de markt. Het krioelde hier van de mensen. Er waren ook veel kinderen, met hun ouders.

Ik ging de veiligheidsagent achterna en pakte hem bij zijn arm. 'Luister,' zei ik, 'u moet de markt ontruimen. Iedereen naar buiten sturen.'

De man draaide zich om, een achterdochtige uitdrukking op zijn gezicht. 'Wat zei je?'

'Er ligt een bom,' zei ik. 'Ik weet niet precies waar, maar hij ligt hier op de markt en over een paar minuten gaat hij af.'

De beveiliging fronste ongelovig. 'Hoe kom je daarbij, jongen?' vroeg hij.

'Ik weet het gewoon. U moet me geloven. Alstubliéft.' Ik ving een glimp op van mezelf in het blinkende bord van de Future Party dat de weg wees naar hun kraam met gratis voedsel. Mijn haar zat in de war. Mijn ogen stonden wild. Geen wonder dat die man me aankeek alsof ik krankzinnig

was. ‘U moet de hele boel ontruimen.’

‘Wacht hier,’ zei de man zuchtend. ‘Ik ga de locatiemanager halen.’

‘Nee, daar is geen tijd voor.’

Maar de beveiliging beende al weg, in de richting van de kramen waar ik net langs was gekomen.

Terwijl ik me omdraaide naar het volgende pad met de bedoeling om verder te rennen, zag ik in een flits een zwartleren jack op de trap naar de eerste verdieping. Was dat Lucas? Ik tuurde die kant op, maar het jack was verdwenen, opgegaan in de menigte.

Ik zwenkte naar links en racete naar de trap. Ik kwam langs een kraam waar vijftig procent korting werd gegeven op piercings en tattoos. Vlak ervoor stond een meisje van ongeveer mijn leeftijd te ruziën met een vrouw. Ze maakte heftige gebaren en zag er verhit uit. ‘Waarom niet, mam?’ schreeuwde ze.

Zelfs terwijl ik op topsnelheid langsracete, zag ik dat ze knap was. Een wilde bos honingblonde krullen viel over haar schouders. Maar er was geen tijd om nog eens om te kijken. Met twee treden tegelijk nam ik de trap naar de eerste verdieping. Het was twee minuten voor drie. Nog altijd had ik Lucas niet gevonden.

Charlie

Mam schudde haar hoofd en streek een lange krul uit mijn gezicht.

Woedend stapte ik achteruit.

‘Kom op, lieverd, we hebben het hier al uitgebreid over gehad,’ zei ze sussend.

‘Het is maar een tattoo,’ hield ik vol. ‘Ik neem niets raars. Niets groots. Misschien een vlinder of zo’n yin-yangsymbool.’

Mam tuitte haar lippen en schudde opnieuw haar hoofd. ‘Je weet niet eens wat dat symbool betekent, Lottie.’

‘Noem me niet zo,’ snauwde ik. ‘Je hebt pas nog gezegd dat ik zelf mocht weten wat ik met mijn geld deed. Ik ben al eeuwen aan het sparen.’

Mam zuchtte.

Ik draaide me om, zo kwaad dat ik het wel kon uitschreeuwen. Het ging me niet alleen om die tattoo, of om het feit dat mam die kinderachtige koosnaam gebruikte. Het was alles bij elkaar, alles wat mijn moeder deed om te voorkomen dat ik volwassen zou worden. Pap is gestorven toen ik nog heel klein was, en mam en ik waren al jaren met z’n tweeën. Als kind vond ik dat heerlijk, omdat ik haar aandacht met niemand hoefde te delen. Maar over een paar maanden werd ik zestien. Ik vond het tijd worden dat ze

me mijn eigen beslissingen liet nemen.

‘Zoals ik je al heb uitgelegd,’ zei mam, met alweer een zucht, ‘wil ik niet dat je een tattoo neemt, omdat het een permanent iets is. In principe vermink je jezelf voor de rest van je leven. Bovendien kunnen we het geld wel beter gebruiken.’

‘Hier doen ze het voor de helft van de prijs,’ siste ik. Ik besepte dat ik klonk als een verwend nest, maar ik had er zo genoeg van dat we elke cent tweemaal moesten omkeren, dag in, dag uit. Vorig jaar hadden we niet eens een fatsoenlijke taart op mijn verjaardag. ‘Het is gewoon in de mode. Ik laat hem niet ergens zetten waar je hem meteen ziet. Op mijn schouder misschien, of –’

‘Bovendien doet het pijn,’ ging mam verder. ‘En flink ook, vermoed ik.’

‘Nou en? Een bevalling doet ook pijn. Dat zeg je zelf altijd. Maar dat heb je toch ook gedaan? Ik kan –’

‘Een bevalling is de moeite waard,’ zei mam. ‘Een tattoo niet. Kom op nou, schat, met dat geld kun je iets veel beters doen. Een tattoo is nou niet bepaald nuttig.’

‘Mam, alsjeblíéft?’ Mijn ogen schoten vol tranen. Nog maar een paar jaar geleden, toen mam nog een baan had en haar nabestaandenpensioen nog niet was wegbezuinigd door de overheid, was er geld zat geweest voor dingen die niet per se nuttig waren.

Mam legde haar hand op mijn arm. Hij was rood en ruw van het werken in de fabriek. Ze werkte ’s avonds, maar vanochtend was ze vroeg opgestaan om naar de markt te gaan voor de gratis voedselpakketten. Ze had rimpels in haar gezicht en zag er afgetobd uit. Vroeger maakte ze haar

ogen op en lakte ze haar nagels. Tegenwoordig oogde ze oud en slonzig.

Vanuit mijn ooghoek zag ik de Aziatische vrouw van de tattooshop naar ons kijken. Ze zag dat ik keek en richtte haar aandacht weer op het tv-scherf waarop de burgemeester van Londen rechtstreeks in de camera praatte. Het zoveelste verzoek om steun voor bezuinigingsmaatregelen. Zijn bolle kop en sluike, donkere haren wekten afkeer bij me op. Hij zag eruit als een volgevreten rat. Net als de vorige burgemeester, en de laatste twee premiers, bleef hij de bevolking maar vertellen dat we allemaal in hetzelfde schuitje zaten, dat extra bezuinigingen noodzakelijk waren.

Ik draaide me weer om naar mam. Aan haar gezicht was duidelijk te zien dat ze niet van gedachten zou veranderen.

‘Ik haat je.’ Voordat ik het wist had ik die woorden eruit geflapt. Ik zou willen dat ik kon zeggen dat ik het niet echt meende, maar op dat moment was dat absoluut wel zo.

Mam keek me recht aan, een verdrietige blik in haar ogen. Ik heb vaak teruggedacht aan dat ogenblik, de laatste keer dat ik haar gezicht goed zag. In mijn hoofd hoor ik nog steeds de dreunende stem van de burgemeester van Londen achter ons. Maar wat ik me vooral herinner, is mams gezichtsuitdrukking; een mengeling van teleurstelling, pijn en vermoeidheid.

‘Het spijt me, Charlie,’ zei ze mat. ‘Zodra je achttien bent, kun je een tattoo nemen. Dan ben je vrij om je eigen beslissingen te nemen. Maar zolang ik verantwoordelijk voor je ben, gebeurt het niet.’ Ze zweeg even. Nog altijd stonden we elkaar aan te kijken. Ik herinner me de schuine stand van haar ogen – de mijne staan net zo schuin – de welving

van haar lippen, die op dat moment samengeknepen waren. 'Kom, dan gaan we naar de kraam met gratis eten. Daar staat al een hele rij en het vlees is altijd zo op. Ik hoop dat ze lam hebben, dat hebben we al heel lang niet meer gehad.'

'We hebben zo veel al heel lang niet meer gehad.'

Mam beet op haar lip. 'Ik weet het, maar –'

'Ik ga niet mee, hoor.' Ik sloeg mijn armen over elkaar. Ik was kinderachtig bezig, maar ik kon het niet helpen. Ik was te erg gekwetst, te kwaad. 'Ik ga bij de kleren kijken.'

'Oké,' zei mam. 'Dan kom ik daarheen als ik klaar ben. Niet te ver weggaan, hè? En niets kopen voordat ik terug ben.' Haar jas, lang en lichtgroen, zwaaide om haar heen terwijl ze op weg ging naar de kraam van de Future Party. Daar stond al een hele menigte te wachten op de voedselpakketten die elke zaterdag werden uitgedeeld. Even later verdween ze in de mensenmassa.

Ik keek om naar de vrouw van de tattooshop. Ze zat nog steeds tv te kijken. Nu was de leider van de Future Party, Roman Riley, aan het woord. Zijn knappe gezicht stond vol overtuiging. 'De jeugdwerkeloosheid zit dicht tegen de zestig procent aan, en de regering heeft het lef om...'

Ik liep weg. Politici en hun praatjes interesseerden me niet; het enige wat me kon schelen waren de pakketten die Roman Rileys partij weggaf. De regering pakte alleen maar van alles af.

Nog woedend op mam, dwaalde ik naar de verste uithoek van de markt. In het wilde weg bekeek ik een paar truien aan een rek en daarna een stapel afgeprijsde jaszjes. Ze waren allemaal even lelijk. Ik zuchtte. Mam wilde dat ik in de buurt bleef. Nou, pech gehad. Ik ging op weg naar de

uitgang. Onderweg kwam ik langs een kraam met Afrikaanse bedrukte T-shirts en vervolgens langs een kraam waar de currydampen vanaf sloegen. Bij een bord dat reclame maakte voor gratis noedelsoep, één kop per persoon, bleef ik aarzelend staan. Zou ik wat halen?

WHAM! De knal blies me omver. Ik kwam hard met mijn rug op de vloer terecht. Naar adem snakkend lag ik daar, totaal verbijsterd. Wat was er aan de hand?

Om me heen werd er geroepen en geschreeuwd. Een sirene loeide. Voetstappen denderden voorbij, terwijl ik me op mijn ellebogen hees. Een bejaarde vrouw was ook gevallen. We staarden elkaar aan. Daarna keken we om ons heen. Twee of drie gangpaden verderop steeg er rook op tussen de kramen.

‘Wat was dat?’ vroeg ik.

De bejaarde vrouw krabbelde moeizaam overeind. Ik sprong op. *Mam!* Ik racete terug over de markt. Mensen zigzagden in tegenovergestelde richting voorbij. Dikke stofwolken wervelden om ons heen. Jassen en truien van de kledingstalletjes lagen verspreid over de grond, zwartgeblakerd en aan flarden. Ik naderde het gedeelte van de markt waar de rook vandaan kwam. Het gonsde in mijn hoofd. Was het een gasexplosie geweest? Een ongeluk? Een bom?

‘Heb jij gezien wat er is gebeurd?’

‘Bel een ambulance.’

‘Help!’

Overal om me heen werd er geschreeuwd. Gegild. Ik rende richting de rookwolken. Ik moest naar de kraam met gratis voedsel. Mam zoeken. Het was één grote puinhoop. Uitstaltafels uit marktkramen lagen versplinterd op hun

kant. De vuile vloer lag bezaaid met kleding en etenswaren. Een man kwam wankelend tevoorschijn uit de mist van rook. Bloed stroomde over zijn gezicht. Achter hem aan kwam nog een man, met een jongetje in zijn armen. Zijn jack zat onder het stof. Zijn ogen waren groot van schrik. Twee vrouwen hielden een derde vrouw overeind tussen hen in. Steeds meer mensen kwamen mijn kant op. Duwend en trekkend lukte het me het volgende pad in te komen.

Mam was daar geweest, precies op de plek waar de rook vandaan kwam. Mijn keel werd dichtgeknepen van angst. Ik moest haar vinden. Mijn ogen traanden van de rook. Ik kon amper ademen. Moeizaam kwam ik vooruit. Mensen renden langs me heen om zo vlug mogelijk de markthal uit te komen. Gewonde mensen, doodsbange mensen.

Ik worstelde me langs hen heen. Bij de tattookraam werd de rook nog dichter. De tv lag kapot op de grond. De vrouw van de kraam stond kreunend voorovergebogen. Kokhalzend sloeg ik mijn hand voor mijn mond. Ik zag zo goed als niets meer. Ik struikelde en bleef even staan om me te oriënteren.

De schrille, doordringende sirene zweeg, waarna er werd omgeroepen dat iedereen de markt moest verlaten. ‘Wil iedereen zich naar de dichtstbijzijnde uitgang begeven. Iedereen naar de dichtstbijzijnde uitgang, alstublieft.’

Ik ging naar links, richting de kraam met gratis voedsel. Vuur vlamde op vanuit een kluwen kabels. Stukken plastic knarsten onder mijn voeten. Overal was bloed en stof en metaal. Het was een hel. Een weggerukte schoen met een gebroken hak. Een verscheurde poster met de helft van Roman Rileys gezicht boven de woorden: FUTURE PA-

De rook trok iets op. Ik zag het lichte groen van mams jas. Haar arm lag gestrekt boven haar hoofd.

Ik wist het.

Ik wist het, maar kon het niet onder ogen zien.

‘Mam!’ gilte ik. De tijd vertraagde terwijl ik me naar haar toe bewoog. ‘Mám!’

www.politienietbetreden.nl

Oorspronkelijke titel: *Split Second*

Verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd

© 2013 Rosefire Ltd, Sophie McKenzie

Voor deze uitgave:

© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marie-Louise van Dongen

Omslagafbeelding: Trevillion Images

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5142 2 (e-book 978 90 261 5143 9)

NUR 284, 285